

при господаря си и изпълнило всичкитѣ му заповѣди тъй точно, като че ли Дарвинъ се билъ отдѣлилъ едва преди половинъ часъ.

Още по-интересни сж наблюденията на Вундъ, професоръ отъ лайпцигския университетъ.

Професорътъ ималъ куче, което кжпѣли съ сапунъ всѣка сжбота. Кучето никакъ не обичало да го гушкатъ въ водата и да го сапунясватъ. По разни приготовления за недѣлния празникъ кучето разбирало, кога денътъ е сжботенъ, и въ сжбота често избѣгвало отъ кжщи още сутринята и се връщало късно вечерята, когато било увѣрено, че е минала вече опасността да го гушкатъ въ студена вода и да го сапунясватъ.

Недѣлни дни идвалъ на гости професорувиятъ братъ, когото кучето особено много обичало. Всѣки недѣленъ день то още рано сутринята лѣгало предъ заключената врата и радостно мърдало опашка, щомъ се покажелъ гостътъ. Кучето никога не сбърквало; то много добре помнило, че следъ денътъ на кжпането на другия день ще дойде приятелътъ му.

Подобенъ случай наблюдавалъ и единъ английски свещеникъ. Той ималъ куче, което го придружавало навсѣкжде. Недѣленъ день, когато свещеникътъ отивалъ на църква, кучето вървѣло следъ него и помръдвало опашка.

Единъ богомолецъ изказалъ неудоволствие, задето свещеникътъ отива въ църква съ куче. За да не смуцава богомолцитѣ, следниятъ недѣленъ день свещеникътъ рано сутринята затворилъ приятеля си въ килера и отишълъ въ църква.

Когато се върналъ въ кжщи, заповѣдалъ да пуснатъ кучето. И въ другитѣ недѣлни дни